

MỤC LỤC

Đôi lời về Beatrix Potter	8
Chuyện về thỏ Peter	9
Chuyện về Benjamin Bunny	25
Chuyện về đám thỏ con nhà Lí Lắc	43
Chuyện về hai vợ chồng chuột hư đốn	59
Chuyện về cô vịt Jemima Puddle-Duck	77
Chuyện về mèo Tom Nhí	95
Chuyện về cô mèo Cục Long Xù	109
Chuyện về ông nhái Jeremy Fisher	117
Chuyện về Samuel Râu Ria	133
Chuyện về sóc Khìn Khìn	161
Chuyện về một con thỏ hung hăng hư hỏng	185

ĐÔI LỜI VỀ BEATRIX POTTER

Beatrix Potter sinh ra tại London vào năm 1866. Cũng như mọi trẻ em khác thuộc tầng lớp thượng lưu thời Victoria, cô bé Beatrix được kì vọng sẽ trở thành tấm gương về cung cách cư xử mẫu mực. “Trẻ con chỉ nên để người ta nhìn thấy mặt, chớ để bị nghe thấy tiếng” là câu nói cường điệu rất phổ biến vào thời đó. Quả thật, Beatrix là một cô bé rất ngoan ngoãn, biết nghe lời. Nhưng cô vẫn có thể tự tạo niềm vui cho mình bằng những trò nghịch ngợm trong tưởng tượng. Cô rất thích những câu chuyện *Bác Remus* kể về chú thỏ Brer láu lỉnh tinh quái. Cô cũng nuôi thú trong phòng học ở nhà và nhận ra rằng bọn chó, thỏ và chuột được tự do nghịch ngợm hơn mình rất nhiều.

Khi lớn lên, Beatrix Potter trở thành một tác gia và một nghệ sĩ tài năng. Vào năm 1893, bà đã gửi một lá thư có vẽ tranh minh họa cho cậu con trai của cô gia sư của mình. Cậu bé tên là Noel Moore, khi đó năm tuổi. Lá thư kể về những chuyến phiêu lưu của một con thỏ tên là Peter không chịu nghe lời mẹ dặn, dám lên vào vườn nhà ông McGregor. Vài năm sau, Beatrix quyết định chuyển lá thư đó thành một cuốn sách ngắn, mang tên *Chuyện về Thỏ Peter*. Ngay khi ra mắt vào năm 1902, cuốn sách lập tức trở thành tác phẩm bán cực chạy. Hàng ngàn trẻ em đã say mê câu chuyện về chú thỏ Peter nghịch ngợm, hệt như cậu bé Noel năm nào. Trong những câu chuyện của Beatrix, “tác giả” của những trò nghịch ngợm không bao giờ phải trả giá, nhưng bà rất thấu hiểu sức hấp dẫn của việc phá bỏ luật lệ. Khi cô con gái của biên tập viên của bà phàn nàn, là cô bé thấy Peter ngoan quá và muốn được đọc truyện về một con thỏ thật là nghịch, Beatrix đã viết ra *Chuyện về một con thỏ hung hăng hư hỏng*, với nhân vật chính hư dốn nhất trần đời.

Khi Beatrix đã là một tác gia thành danh, bà đủ giàu có để có thể mua nhiều đất đai ở vùng Quận Hồ. Năm 1913, bà kết hôn với William Heelis, một luật sư người vùng Cumbria (miền bắc nước Anh). Và trong ba mươi năm cuối của cuộc đời, bà say sưa với công việc thứ hai của mình: làm nghề nông và nuôi cừu. Những năm sau này, bà bắt đầu thấy thông cảm với ông McGregor, khi đám trẻ con trong vùng nghịch ngợm lên vào khu đất nhà bà và ăn trộm táo trong vườn quả. Những câu chuyện của bà về Thỏ Peter và đám bạn của nó, như cách nói của bà, “sống mãi”; và tới một thế kỉ sau, chúng vẫn là nguồn cảm hứng bất tận cho tinh thần phản kháng.

CHUYỆN VỀ
THỎ PETER

hay

Một cậu thỏ nghịch ngợm KINH KHỦNG

VỀ CUỐN SÁCH NÀY

Câu chuyện về thỏ Peter nghịch ngợm trong vườn nhà ông McGregor lần đầu tiên xuất hiện vào năm 1893, trong một lá thư có tranh vẽ mà Beatrix Potter viết cho Noel Moore, con trai của cô gia sư cũ. Bảy năm sau, được khích lệ bởi thành công của vài mẫu thiệp mừng do chính mình thiết kế, Beatrix nhớ tới lá thư này và đã phát triển nó thành một cuốn truyện nhỏ, được minh hoạ hai màu đen trắng. Bị một số nhà xuất bản từ chối, Beatrix đã tự in sách và đem tặng cho gia đình và bạn bè.

Cũng trong khoảng thời gian này, Frederick Warne đã đồng ý xuất bản câu chuyện với điều kiện tác giả phải vẽ tranh minh hoạ màu. Cuối cùng, cuốn sách được ra mắt vào năm 1902, với giá một si-ling (5 xu). Ngay lập tức, cuốn sách thu được thành công vang dội và duy trì sức hút cho đến tận ngày nay. Câu chuyện có giọng kể uyển chuyển, nhân vật chính hấp dẫn, phác hoạ một cuộc rượt đuổi cam go với kết thúc có hậu, đi kèm là hình minh hoạ sống động hài hoà, và thành quả chính là một tác phẩm thiếu nhi kinh điển có sức sống bất tận.

N NGÀY XƯA NGÀY XƯA,
 có bốn nhóc thỏ là
 Lí Lắc⁽¹⁾,
 Múp Míp⁽²⁾,
 Đuôi Bông⁽³⁾,
 và Peter
 sống cùng mẹ ở một bờ cát,
 trong bóng của một cây linh
 sam rất to.

Một sáng, thím thỏ nói: “Các con
 ngoan của mẹ, mấy đứa có thể ra
 đồng hoặc xuống đường mòn chơi,
 nhưng nhớ đừng lảng cháng ở
 vườn nhà ông McGregor đấy nhé.”

“Bố mấy đứa đã gặp nạn ở
 đó; và bị bà McGregor bắt
 làm nhân bánh nướng đấy.”

(1) Tên gốc là Flopsy.

(2) Tên gốc là Mopsy.

(3) Tên gốc là Cotton-tail.

“Thôi, mấy đứa đi chơi đi,
và đừng nghịch ngợm linh tinh
nhé. Mẹ đi ra ngoài đây.”

Nói rồi, thím thỏ cầm lấy giỏ và
ô ròi băng qua rừng để tới tiệm
bánh. Thím mua một ổ bánh mì
đen và năm cái bánh nhân phúc
bồn tử.

Lí Lắc, Múp Míp và Đuôi Bông
là những nhóc thỏ ngoan ngoãn.
Ba đứa rủ nhau chạy xuống
đường mòn hái quả mâm xôi.

Còn Peter, vốn là một đứa rất
nghịch ngợm, lại chạy thẳng tới
vườn nhà ông McGregor.

Nó len người chui qua
khe hở dưới cánh cổng.

Đầu tiên, nó nhấm nháp
mấy cây rau diếp và vài
quả đậu Pháp; lại còn
chén thêm ít củ cải.

Thế rồi, cảm thấy bụng dạ hơi óc ách, nó bèn đi kiếm chút rau mùi tây.

Nhưng khi đến khúc quanh ở phía cuối giàn dưa chuột, nó đụng ngay ông McGregor!

Ông McGregor đang quỳ gối, chống cả hai tay xuống đất để trồng bắp cải. Nhưng ông lập tức nhảy bật dậy và đuổi theo Peter, vừa chạy vừa huơ huơ cái cào và hét tướng lên: “Đứng lại ngay, quân ăn trộm!”

Peter hãi hùng khiếp đảm không để đâu cho hết; nó cuống cuống chạy khắp vườn, vì nó đã quên xù lổ ra cổng rồi. Nó đánh rơi một chiếc giày giữa mấy luống bắp cải,

và làm rớt nốt chiếc kia trong ruộng khoai tây.

Bị mất hết giày, Peter chạy bằng cả bốn chân và nhờ thế phóng nhanh hơn hẳn. Tội đồ là Peter đã có thể trốn được, nếu không phải vì nó đen đủi đâm trúng một cái lưới đan bằng cành lí gai và mấy cái cúc to tướng trên áo khoác bị vướng vào đó. Đây là một cái áo khoác màu xanh lơ hăng còn khá mới, đơm cúc bằng đồng.

Peter đành buông chân đầu hàng. Những giọt nước mắt to ặc rớt xuống mặt nó. Nhưng tiếng thốn thức của Peter đã lọt vào tai mấy con sẻ tốt bụng. Chúng riu rít bay đến và động viên nó hãy ráng hết sức.

Ông McGregor chạy tới, tay cầm cái sàng định úp lên Peter; nhưng nó đã lách ra được vừa kịp lúc, bỏ lại cái áo khoác.

Nó chạy biến vào căn lều để dụng cụ và nhảy tọt vào một cái bình. Đó chắc hẳn sẽ là một nơi ẩn náu tuyệt cú, nếu như bên trong không đầy hự nước.

